

[Boeck-Hansen.]

Det tredje Lovforslag skal jeg slet ikke beskæftige mig med.

Jeg synes, at det er kedeligt, at det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen har fortalt, at ogsaa disse Forslag skal jages igennem. Det tyder ikke paa, at man fra den Side har den Interesse for de arbejdsløse, som jeg troede man havde. Jeg troede, at saadanne Forslag skulde overvejes vel, og det har jo før vist sig, naar man saadan jog Lovforslag igennem, at Hastværk er Lastværk. Vi havde ment, at vi havde kunnet faa Lov til virkelig at arbejde med dette Spørgsmaal, og jeg haaber, at vi ogsaa faar Lov til det i det kommende Udvalg.

Rager: Det første af de Lovforslag, vi har til Behandling her i Dag, om Ændringer i Loven om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring, deler sig i to Afsnit. Det første omhandler en Aftrapning af Kurven, som udgiftsmæssigt i Virkeligheden er en i sig selv hvilende Rationalisering af den nuværende Lov, og jeg tror, det kun er naturligt, naar man fra alle Sider udtaler Tilstutning til dette særdeles velbetænkte Lovforslag.

Det andet Afsnit tilsigter at gøre de Indtægtssatser for Medlemmerne af Arbejdsløsheds-kasserne, hvorefter Tilskudsprocenten bestemmes, bevægelige med Pristallet. Det vil med andre Ord sige, at hvis vi regner med samme Arbejdsløshed som hidtil, saa faar man den Nedgang i Stats-silskuddet, som de nominelt i Vejret gaaende Lønninger vilde medføre, borteskamoteret, altsaa, der bliver ingen Merudgift for Staten, men der bliver heller ingen Besparelse, hvad ellers vilde være opnaaet.

Hvis man i sin Tid, da Arbejdsløshedsloven var til Behandling, havde foreslaaet en saadan Regulering, var der næppe blevet rejst Indvending mod den fra nogen Side. Der er i Arbejdsløshedsloven givet Mulighed for en Regulering af Understøttelserne efter Pristallet, og saa er det jo ganske naturligt, at Tilskuddet ogsaa kom til at følge med, saaledes at Tilskuddet i Dyrtid blev større procentvis i Forhold til den nominelle Lønning, hvilket jo ikke betyder, at det bliver større i Forhold til Reallønnen.

Men i en Tid som denne, hvor Ulykkerne paa saa mange Maader, i første Række økonomisk, styrter ind over os, maa man naturligvis have Lov til over for et Forslag som dette at rejse det Spørgsmaal: Er dette ikke et Led i en almindelig Bestræbelse for at opretholde den Levefod herhjemme, som vi har haft gennem Aarene, og som vi

nødigt giver Afkald paa, og vil det være muligt i Længden at opretholde denne Levefod? Jeg vil dertil sige, at naar jeg paa mit Partis Vegne giver min Tilstutning til det, der sker her, saa har vi ikke dermed besvaret det Spørgsmaal, jeg rejste, endeligt; for derom er vi endnu i Tvivl. Men det forekommer mig, at vi saa længe som muligt bør tilstræbe at fortsætte Livet i det Niveau, hvor vi har faaet det lagt, og at vi i hvert Fald, naar Nedskæringen maatte vise sig nødvendig, ikke netop skal begynde der, hvor det vilde gaa ud over de arbejdsløse. Derfor mener jeg, at det trods det Spørgsmaal, jeg rejste, vil være rigtigt at vedtage det Lovforslag, der her foreligger.

Jeg ved meget vel, at man fra en Side har været opmærksom paa, at en Del af Arbejdsløsheds-kasserne er, hvad man kalder for velkonsoliderede — de har jo betydelige Formuemidler til Disposition —, og man siger: Vilde det ikke være rigtigt først at lade Kasserne bruge af disse Midler? Men jeg tror, det vil være en kortsynet Politik. Der er af Arbejdsdirektøren gennem Aarene gjort et efter min Mening prisværdigt Arbejde for at faa Kasserne til at konsolidere sig, og selv gennem vanskelige Aar er Konsolideringen skredet frem, men naturligvis kun derved, at det er lykkedes Arbejdsdirektøren at faa Kasserne Medlemmer til at betale de ret store Kontingenter. Jeg tror, det vilde være at slaa Fødderne bort under Arbejdsdirektørens prisværdige Arbejde i saa Henseende, hvis man paa nuværende Tidspunkt begyndte at røre ved Kasserne Konsolidering. Det kunde i Øjeblikket fri Samfundet for nogle Byrder, men jeg tror, det vilde være dyrt betalt i det lange Løb. Er den Situation, vi nu er kommet ind i, kun Begyndelsen til en langvarig Ufredsperiode, ja, saa er der jo ikke Tvivl om, at der kommer det Tidspunkt, da vi maa angribe Konsolideringen. Men analogt med de Udtalelser, jeg før fremsatte om Levefoden, vil jeg sige: Lad os endelig vente saa længe som muligt.

Det ærede Medlem Hr. Ejnar Kjær gjorde nogle Bemærkninger om de Tilskud, der ydes til de højeste Satser. Jeg skal ikke gaa saa forfærdelig meget ind paa dette Spørgsmaal, som efter min Mening egentlig slet ikke foreligger til Behandling i Dag, idet man vel næppe kan tænke sig, at man vilde stille sig forskelligt over for Satser af forskellig Størrelse ved Gennemførelsen af det rent principielle Lovforslag, der foreligger her.

Jeg vil bare gøre opmærksom paa en